siis jõudma omma ello hoida ja üllespidada äkkilisses häddas ja raskes kitsikussես, mis teadmatta meie peale tulleb! Sedda wõib ükspäinis se, kelle sanna ka merri ja tuled kuulwad ja kes keik juukse-karwad meie peas ärraluggend, ja meie süddame mõtted jo kaugelt ärratunneb, ja keik asjad on ette seadnud. Meie silma ees näitab mitto asja hopis seggane, et ei keige targemki ei wõi arro sada, miks se nenda sünnib ja ei mitte teist wisi, agga temma silm nääb keik selgeste, temma jõuab keik nenda seada, et se meile heaks tulleb, ja meid kahjo ja willetsusse eest hoiab. Ja kui siis temma nõu ilmub, siis wast tunneme meie, kuida temma meid otse kätpiddi tallotand.

Nisuggust luggu Jummala awwalikkust abbist ja hoidmisest, mis meie maal, Talliñnas, on sündinud, juttustab meile üks wanna, wägga auwäärt ja ustaw Praua. Temma omma pärralt on üks kaunis ja uhke maja Talliñnas toom peal,

körge kaljo sörwa peal seismas. Seal sündis nüüd, räkis aus Praua, kas kolme-kümne aasta eest, ehk ennemaltki weel, et sedda maja wäljapoolt müri ueste piddi krohwitama ja walgeks tehtama. Ja selle tõle ollid müriseppad tellitud, kes ka julgeste kardetawa tõle hakkasid, sest et se nende toitja olli, ja et Jummala peale lootsid, kes ka sealgi jõuab hoida nenda kui iggas kohhas. Agga siiski ühhel päwal üks mees nende seast kaebas teistele, et kartlikkud mõtted tedda waewawad, ni kui peaks üks suur õnnetus temmale tänna sündima. „Mis sul siis wigga? küssisid seltsimehhed, kas olled haige; wõi kardad ennast kukkuma? siis tulle enneminne kohhe tellingi pealt mahha ja minne kojo.“ „Ei mitte,“ ütles temma, „minna ollen terwe, ja omma pärrast ma ei kardagi, agga laste pärrast on mo südda raske, et kül nemmadki terweks jäid, kui kotto tullin, agga minno naene olli pisut haige. Siiski ka temma pärrast ma ei karda, ja